

IV. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASÁRNAP. Ára 3 hóra 1 frt. 50 kr.

Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, julius 10. 1870.

28. szám.

GYŰJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda: városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

Tallérossy Zebulonhoz

a köztörvényhatósági viták alkalmával.

Zebi batyam! incendium est?
Most csag aljon am csürökre,
Mert ha nem all, jebbenti! akkor
Oda leszünk am örökre!
Vesse fél valra a mentéjét
Forgassa meg a fokosat,
Mind halalig védelmezze most
A zvarmegye rigi jussat!

Zebi batyam gyökerezs rigi
Tot zember, de magyar nemezs,
Ilyennek hat most sikra szallni
Illendő izs, söt érdemezs.
Csapjon erőzs argumentumot
Kormanypartnak nyaka köze,
Ne kutasson Rajner Pali ott:
Hova nincs van semmi köze!

Zebi batyam törvinyezs firfi,
Tudja jol az corpus juris,
Ne féljen hat, ha franya Rajner
Dardaval felije szúr izs;
Tartson eli rigi törvénybül
Tizenkét bivajbör — paizs,
Ne fogadja el hevenyibe
Mi nem igaz, csag van hamizs!

Zebi batyam szónok, aljon fel
Varmegye zöld asztal melett, . . .
Tartson egy ornat dictiot
Varmegye jussai felett!
Rajner dilemma cornutusat
Vagja le, akar mit izs mond,
Ne féljen, hogy ha Kerge Pali
Le daral sok oximoront!

Zebi batyam *allamférfiú*,
Hasznalja a politikat . . .
Vegyen elö minden lehetö
Fortélyt s kitanult practikat;
Fogja meg üket *önvermükbe*
Melyet csag azirt astanag:
Hogy szegin ezredes varmegyit,
Gyilkozs módra *berantsanag*!

Zebi batyam meg *poeta izs*
Irjon atkozot rosz verset . . .
Olvassa fel nekik, hogy attol
Szaladjanak tüstint versent.
Rosz rigmusok döcögözs utjan
Törjik mindnyajan nyakukat,
Varmegye megasott sirjaba
Ök talaljak halalukat!

Zebi batyam! tud *trifalni izs*,
Ennek izs veheti hasznat,
Szapulja hat ki *Diak és Bajszt*
Együtt fonott — szüvött vasznat;
Viccelje meg üket, mongya meg
Mit föztek, tartsak maguknak,
Olyan kotyvalik spinat-csuszpajz
Bizon hogy nem kell nakunknak!

Zebi batyam *nagyon sog ember* . .
Vegye elő tudomanyat,
Segitsen jó rivbe vezetni
Szegin varmegye hajojat.
Kialtjak mar egész zorszagba
Mindenütt hogy: *incendium*!!
Zebi batyam! jebbenti! hol van
Az a régi gerundium?

Nagy Bőgős.

A páter és a fráter.

(Érzékeny történet)

Csibe Panni. — Igy hivták azon büvös-bájos asszonyi állatot, ki bájaival egy egész barát klastromot megigézett. Beleszámitva a quardiánt kuktát és a tojáskóduló fráterl.

Nem is csoda. Szép nő volt ám Csibe Panni; az igaz, hogy egy kissé ripacsos volt, de azért arczára mégis rózsapirt lehelt a füszeres görög pirositója, és a czéklaleve, és ez igen szép öszhangzatban volt gyönyörü vörös hajával, mely ugy tündökölt mint az égő csipkebokor. Angyal arczának kellő közepén, épen biborvörös szájacskája felett pisze orra lebegett, szeme akkora volt mint az öklöm. Az öklöm pedig a kesztyüs numerusa szerint nyolcz és háromfertál! Tehát ne csodáld, ha a quardiánnál páter Benedeknél sem téveszté hatását, mivel ő sem volt ám viaszkfigura.

— Aranyos Csibe Panni! én szeretem önt, jobban szeretem mint a kirántott csirkét, pedig a kirántott csirkét nagyon szeretem ám olajos salátával,

— Sülve? — zengé Panni.

— A kirántott csirkét sülve, de önt kedvesem nyersen szeretem, s imádom; imádom mint a zsidók imádták az arany borjut a pusztában. Panni! angyalok primadonnája, szivemnek belső titkos tanácsosa, kérem legyen apácza, ott olyan jó élete lesz, mint Évának volt a paradicsomban. Hisz az apácza zárda egész paradicsom, ön lesz az Éva, én pedig Ádám.

Csibe Panni megigérte, hogy be fog rukkolni az apáczákhoz mint egy éves önkéntes.

(Folytatása jövőre.)

Antiquarium.

Tasquin festő árjegyzéke.

Tasquin Jakab festő és diszitő a 17-dik században a g : . . i kolostorban dolgozván, fáradságáért 78 forintot és 10 soust követelt.

Az apát tulságosnak találván az összeget részletes árjegyzéket s kimutatást kivánt.

Tasquin aztán be is nyujtá az árjegyzéket következőkép:

1. A tizparancsolatot kijavitottam és kifényesitettem . . . . 5 frt 12 s.
2. Pontius Pilátust kipuczoltam, le mostam a kormot képéről, süvegére pedig egy gyönyörüséges szalagot illesztettem . 3 frt 6 s.
3. Szent Péter kakasának uj tarajt készitettem, s nehány tollát kiigazitottam . . . 2 frt 3 s.
4. Az egyik latort jobban a kereszthez kötöztem s a kis ujját kiigazitottam . . . . 1 frt 7 s.

5. Gábor főangyalnak szárnyait megaranyoztam	14 frt 18 s.
6. Kajafás szolgálóját megmostam és arczát kipirositottam	5 frt 12 s.
7. Az eget kiujitottam, két csillaggal megtoldoztam; a napot megaranyoztam, a holdat megtakaritottam . . . . , . .	7 frt 14 s.
8. A purgatorium lángját felélesztettem s nehány elkárhozott lelket megjavitottam . . .	6 frt 6 s.
9. Hasonloul bántam a pokollal. Luczifernek dependentiát készitettem s uj körmöt festettem.	4 frt 10 s.
10. Heródes öltönyét ujra beszegettem, két fogat adtam neki s parókáját kifodroztam . .	2 frt 25 s.
11. Ananius nadrágát megfoltoztam, mellényére két gombot tettem	2 frt 3 s.
12. Tóbiás fiának, ki Gábor főangyallal utazik, uj harisnyát festettem, s uti tarisznyájára szijat tettem	2 frt 5 s.
13. Bálám szamarának füleit meghegyeztem s két első lábát megvasaltam	3 frt 75 s.
14. Sárának két fülbevalót csináltam	2 frt — s.
15. Dávid parittyába uj követ illesztettem, Goliát fejét s jobb lábát hátrább helyeztem .	3 frt 1 s.
16. Sámson szamár álkapczájába uj fogakat illesztettem . .	1 frt 5 s.
17 Nóé bárkáját kireperáltam .	6 frt — s.
18. A tékozló fiunak ingét megfoltoztam, s a sertéseket megmostam, válujokba pedig vizet festettem	3 frt 4 s.
19. A samaritai nő korsójának uj fület készitettem . . .	1 frt 5 s.
Summa sumarum	78 frt 10 s.

Tasquin Jakab.

Ó-moraviczai örömhir.

Az igazságnak tartozunk azzal, hogy fölfedezzük, miszerint a mi szolgabiránk nem „hétszilvási Csivonutna Matyó;“ hanem szórul szóra: „almási Autunovics Mátyás,“ és korántsem „járáskerülő,“ ki csak akkor van a hivatalban, ha ott semmi dolog sincs, és azt igen jól teszi; mert ugy ért a szolgabirósághoz, mint „hajdu a harangöntéshez;“ de azért ő az értelmiséghez tartozik? — Deákpárti értelemben. — Mi csak örülni tudunk azon, hogy honvédtisztecskének van kinevezve; legalább reménységünk lehet, neki pedig kilátása, hogy nem sokára valamely közösügyes hadtestbe átfogják tenni „örökös porkolábnak„ minthogy szivós „lábrikáján“ kivül ugy sem találunk benne más hasznavehető tulajdont. — Lám! a mi „Hodzsághon“ el nem kelt, az elkel a miniszteriumnál. — Csakugyan igaz ama közmondás: „minden zsák megtalálja a maga foltját.“ — Igy találta meg a honvédség is a magáét.

Kérjük Ludas Matyit sziveskedjék e sorok közzé tétele által örömünk hevét lehűtni.

Kelt Ó-moroviczán, jul. 8 kán 1870.

Még több közbirtokos.

A tótfalusi biró nótája.

Tótfalusi biróra
Rá kelepelt a gólya
Hejh hajh kimondta:
Hogy mennyit huz naponta.

Ki irja, ha nem elég —
Az adót sokfélekép,
Hejh hajh de drága . . .
Mól van az udvarába.

Biró uram oly álnok
Különbet se találok
Hejh, hajh le vele . . .
Csak a falu nyer vele.

Biró uram tót Péter!
Hagyjon már fel az egyszer
Hejh mert arra jut . . .
A Matyiba kiirjuk.

Egy tótfalusi kurucz.

*

Egy processio.

Történt pedig a XIX-ik században, az urnak 1870-ik esztendejében, karthausi báró Eötvös József cultuszminiszterségében, hogy Szegeden az urnapi körmenet alkalmával két mózes vallásu honpolgár vitte a pápista zászlót, az örökké szent czéh privilégiuma szerint.

Pattantyuk.

Paczolai a megye rendezési viták alatt ezennel kineveztetik: álomtitkárnak.

Paczolait akadályoztatása esetén helyettesitendi Bezerédi.

Bezerédit pótolja Királyi Páli.

Királyi Palit, ki már hortyogni is szokott, absolvealja — Rimanóczi!

Rimanóczi, már nem csak hortyog, hanem röfög is.

Ecce! egy pár virilis szavazó.

Rajner Pál szemeten szedett municipális törvényjavaslata értelmében.

Sziporkák.

Beállit a tót ajku számadó jubász az ispánhoz, kinek anyja véletlenül ép akkor betegeskedett s elkezdi:

„Zespan nyuram! ket zanyad megdöglötte sorvadásban.

— Az ördögbe ... mit mond kend — kérdi az ispán.

„Ket zanyad birka megdöglötte."

Ugy ... az már más

József császár idejében a jezsuitáknak igen vásott a foguk a ráczkevei szigetre, annálfogva többször felkérték a fejedelmet, hogy adja oda nekik azt a kicsinyke szigetet káposztás kertnek.

Midőn egy izben egyik apát ismét alka ko-nék kérelmével, azt mondja a császár:

„No tisztelendő szent atyám! magokna azt a szigetet, ha megmondja, hogy mit tesz a ker fel irata: I. N. R. I."

Az apát ur persze azonnal kész vo ettel mondván: Jezus nazarenus rex judeae.

„Nem azt teszi páter" — szólt Józs

— Hát mit tesz felséges uram?

„Azt teszi, hogy: Insula rackevien ur jesuitis."

Ez a történeti adoma pedig arró mbe, hogy most Rómában a csalhatatlanság szčjá tékot csinálták a kereszt feliratából; I osco Infallibilita. (Nem ismerem el a csalh

Reverenda historia.

A plébánosnak van kedves picikéje, vagy édes kövérkéje, kit cirógathat, de a sors a káplánt megfosztotta ettől, másutt kell tehát keresgélnie.

Tisztelendő Kukutyi káplán úr azonban okos ember volt és meg megölelgette Örzsikét, ha szerit tehette. Igaz bizony, hogy Örzsike csak közösügy volt, mert férjes, de azért csak megjárta. Különben Őrzsének férje nagyon mogorva ember, kihez csak úgy szükségből ment, mikor egyszer nagyon hízni kezdett.

In illo tempore — beköszönt a káplán úrhoz Zsuzsi néne, — ki a póstás szerepét vitte, — hogy a szép asszony magába lesz; mert a férj a malomba, onnan pedig a vásárra megy. Kukutyinak sem kellett több. Este bekopogtat Örzse ablakán. Az felnyilik s ő beosont.

— Ejnye tisztelendő úr be hamar jött, a fér jem alig hogy a lábát kitette. —

No, hanem azután nem volt több perpatvar, deminek égjen hiába a gyertya? elfujták. Kukuyi páter is kommoditásba tette magát! Hogyne? mor olyan veszett meleg napok járnak.

Egyszer csak kezd valaki dörömbözni az ajtÖrzse boszúsan kérdé, mint akit háborgatnak, kz?

— No hát én vagyok la . . szólt a mogorva fadd ki a zsákot, ott felejtettem a kályha tt.

)rzse kiadta a zsákot, aztán a mogorva férj t az orra után dolgára.

'isztelendő Kukutyi káplán uram készülni azafelé, hiszen már pitymalodni is kezdett, or veszi észre, hogy nincs a nadrág . . . . 'ecske kiadta az ablakon a zsákkal együtt. sétlenségére a sötétben arra tette Kukutyi

dei immortales! kinos csalódás ez! tettek?

ıivták a szomszédből Zsuzsi nénét.

Tohát mi baj?

jaj, jaj . . nagy a baj, a főtisztelendő ur tatlanját a férjemnek adtam, mikor a ssza jött . . . , . —

— Hol a főtisztelendő ur?

— Amott ni a sutban.

— Van-é még ilyen nadrágja tiszteletes uramnak.

— Van. Van.

No hát akkor minden jó lesz. —

A következő reggelen a város felé ballagott Zsuzsi néni, mikor látja, hogy Örzse édes hitestársa nagymérgesen ront hazafelé mint a vadkan.

— Hová olyan dühösen szomszéd?

— Mi gondja rá? Haza . .

— Hát akkor én is visszafordulok, azzal felkapaszodott a szekérre. Elérték a közeli csárdát. A fúrfangos Zsuzsi néne rávette a felháborodott férjet, hogy betértek egy pohár borra.

Mikor aztán fizetni kellett, Zsuzsi néni felemeli a rokolyát s nadrágja zsebéből kihuzza a pénzes zacskót.

— Hát ez mi, szörnyüködék a szomszéd! már az asszonyok is nadrágot hordanak?

— Azt ám. Nem tudja, hogy a felesége is azt hord? Együtt csináltattuk!

— Vagy — ugy? — akkor mehetünk a városba.

A mogorva férj kiderülve, még szép vásárfiát is vett hűséges oldalbordájának . . .

Tisztelendö Kukutyi páter pedig még most is röhög a — markába.

Fricska.

A tápio-szelei plebánus borzasztóan dul-ful az ujonnan alakult „olvasó egyletre“-re s mert szabadelvű lapokat tart, azt proseliták tanyájának, bünfészkének nevezgeti.

Enye! enye! tisztelendő ur! talán bizony azt fájlalja, hogy olvasó, nem pedig olvasós egyletet alapitottak a vénasszonyoknak.

Higyje meg atyaságod! azért alapitották Tápió-szele derék polgárai azt az olvasó egyletet, mert általában nem akarnak oly infalibistától függni, ki azt akarja hiveivel minden áron elhitetni, hogy „ha őtet az isteni gondviselés a teens asszonyban (értsd a gazdasszonyát) oly fekvő vagyonnal meg nem áldotta volna: a parochia jövedelméből, még csak egy pár fejelés csizmára való sem kerülne.“ Hallatlan falsitás, hisz atyaságod évi jövedelme meghaladja a 3000 ftot, kire megy hát ez a jövedelem fel? talán unoka hugaira??

Discursus Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály: Ni! ni! szomszéd! mit jelentenek e szavak: taceas, descendas, mendax, calumniator, damnamus, ladro? birbante, anathema

Iczik: mért khérdi khend Mihály bácsi?

Mihály: Hát csak szeretném tudni a jelentőségét, mert a szent atyák igen gyakran használják a római zsinaton.

Iczik: Azt bizony magham sem thodom édes Mihály bácsi, mert nem érthek diákhosan, hanem gondolom, hogy valami szent szavaknak khüll lenniök, ha a szent atyák oly gyakran használják.

Iczik: De már hiszem ám Mihály gazda! hogy Arisztid Matyus khurmány bivatalba lép.

Mihály: Honnan gondolja szomszéd?

Iczik: Unnan Mihály bácsi! hogy tegnap már fehér pincset láttam a feje thetején.

Mameluk kardal

(az országházban.)

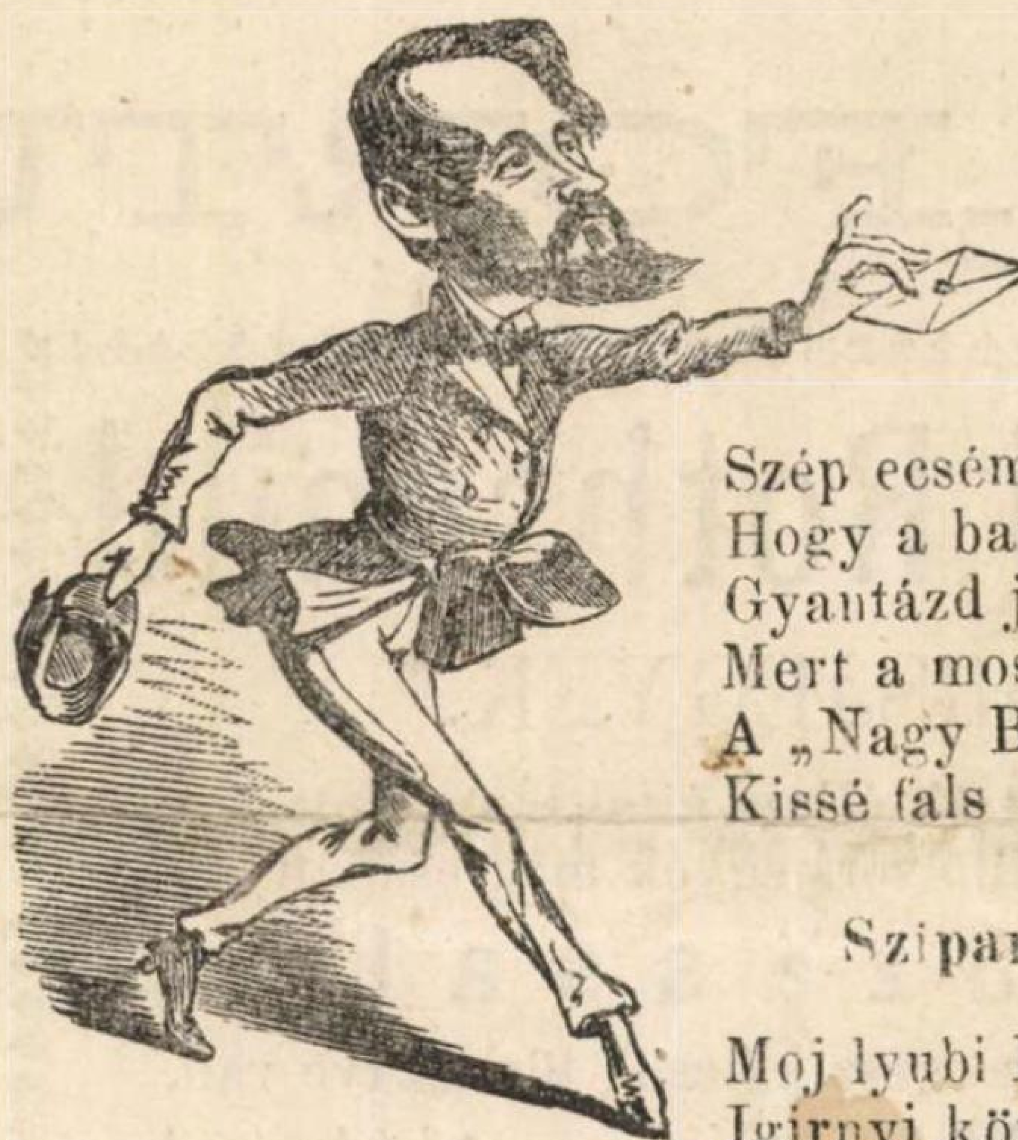
Paczolai: Fujj . . . de disznó egy meleg van
Teremtüttse megsülök.
Rimanóczi: Azért is nem beszélek én
Mert félek, bele . . . sülök.
Bánó József: Beszéltem én helyetted is
Mint gyermeknek a dajka.
Királyi Pál: Beszéded volt oly unalmas
Hogy elaludtam rajta.
Kerkápoli: Akkor csak nem aludt senki
Midőn én szónokoltam, —
Hrabár Manó: Megbocsásson kegyelmes ur!
Én egy kissé horkoltam.
Andrássi: Aludjatok, horkoljatok,
Nem bocsátlak haza elébb:
A mig el nem temetitek
Mind az ötvenkét vármegyét.

Tiltakozás.

Azt hallom, hogy a „hon bölcse“ ugy nyilatkozott volna a deák clubban, mintha a mamelukok pártvezére én lennék, mondván: „pártvezérük önöknek az ördög“. Ezen állitás ellen kereken tiltakozom, mert azoknak az uraknak pártvezérük a hunczut, de nem én.

Ördög
az a baloldali kopasz fejü.

Zsiga-pósta.

I-ső Primásnak.

Szép ecsém! ha azt akarod:
Hogy a bandába bevegyünk,
Gyantázd jobban meg a vonód
Mert a mostani hegedüd . . .
A „Nagy Bőgös“ notáira,
Kissé fals hangokon sira.

Szipareny Petrónak:

Moj lyubi Petro barátom!
Igirnyi könyü mar latom,
Ostyepkakat se nem küldi,
Prenumerans se nem gyüjti,
Iled e . . . vagy meg is haltal?
Hogy oly soka elmaradtal?

Adakozások az 1848—49-ki rokkant honvédek menházára.

Uszodról: Barna Benjámin 50 kr.

Apatelekről: Pitrolf Lajos volt honvéd 1 frt.

Ujvidékről: Szabó József 50 kr., Szappanos Terézia 50 kr., Szabó Álmos 25 kr., Szabó Karolina 25 kr

Szerkesztőségünknél begyült eddig összesen az 1848/9-ki rokkant honvédek menházára: 406 frt 40 kr. és két huszas.

HIRDETÉS.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY. Rajzoló: APPELRÁTH.

Pesten, 1870. Nyomatott Fanda és Frohna könyvnyomdájában, arany-kéz utcza.